

Universitätsbibliothek Wuppertal

Ērodotu Alikarnassēos Historiōn Logoi 9, epigraphomenoi Musai

Herodotus

Genevae, 1618

Epigrammata in Herodotum

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1452)

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΙΝ ΗΕΡΟΔΟΤΥΜ, QVO-
rum prima tria veterum sunt, reliqua H. Stephani.

ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΥ ποιητῆς Θεσσαλίας Κορίνθου.

Antho-
log. li. V.

Οὐδ' Ἀλικαρνασσὸς με πῦρ δάμασσε θεάσσει αἰοῖδος
Ἡρόδοτος πολὺδρις, ὅς Ωγγίων κλέα φωνῆ
Ὅσα πρὸ ἠπείρων δυαὶ ἤγαγν, ὅσα πρὸ αἰῶν
Ἐδρακεν ἐρπύζων, ἐνάτας ἀνεθήκατο Μῦθους
Μίξας βῆεπίησιν Ἰώνιδος αἴθεα φωνῆς.

CHRISTODORI POETAE THESSALICAE CO-
RINTHICAE.

Interprete Cl. SALMASIO.

*Necte Alicarnasso vates divine silebo
HERODOTE ὁ sapiens, quo fortia facta virorum,
Quidquid in Europa atque Asia labentibus annis
Tempora prisca tulere, nouem sacante Camænis
Iuncta Iadi certat florens facundia lingua.*

Α Δ Η Λ Ο Υ.

apud Ste-
phan. vo-
ce Θέρου.

Ἡρόδοτον Λύξεω κρύψατο κόνις ἠδὲ θανόντα
Ἰάδος ἄρχαίης ἰσοεικῆς ἀρπύζανιν,
Δωριέων πάτρης βλασόντ' ἀπο. τὰ γὰρ ἀπληθον
Μῶμων ἔπεισε πρὸς φυγῶν, Θέριον ἔχε πάτριν.

I N C E R T I.

Eodem interprete.

*Lyxida HERODOTI cineres humus ista recondit
Historiae antiquae patris Ioniaca.
Quem Doris patria extulerat, patria altera posthac
Thutias excepit, dum fugit inuidiam.*

Fuit hoc epigramma & supra allatum ab auo meo, cum eiusdem interpretatio-
ne, pag. 8. Monuit me etiam SALMASIVS noster ὁ πᾶν, in tertio versu, vbi vul-
go habetur Δωριέων πάτρης, Palatinos codices habere Δωριίδος ἐκ πάτρης, quod i-
psum tamen vulgato melius non esse censer.

Α Λ Λ Ο.

Ἡρόδοτος Μῦθους ξένιασεν τῶν δὲ ἀρ' ἐκείνη
Ἀνὴ φιλοξενίης βίβλον ἔδωκε μίαν.

ἘΡΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ Εἰς
Ἡρόδοτον.

Ἡρόδοτος λιγυρῶν ὄνι μῦθους ἀξία Μῦθων,
Τῶδε βίβλοισ σφετέραις δῶκεν ἑπαινομίας.

Εἰς

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΙΝ ΗΕΡΟΔΟΤΥΜ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Ηερόδοτος ὡς φθόγμα μελισσῶν εἶπεν ἀκούσας,
"Οὐ δὲ Μουσῶν, ἠὲ γὰρ Ἡερόδοτος.

31

Ἡ ἔπος,
καλλιόπη
στρα, ἠὲ γὰρ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Ηερόδοτος λαλέοντος ἀκὴν ἔσο Μοῦσα σιωπῆ,
"Ὀφρα σὲ μὴ εἶπω Μοῦσαν ἀμουσον ἔμην.

Ἡ ἔπος, Μοῦ
πορὸς πῆλκ
δὲ καὶ Μοῦ
σα ἀμουσον
ἔμην.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Οὐχ Ἐλικωνιάδων πάδε ἠὲ, ἀλλ' Ἡερόδοτος,
Φοίβου ἄτ', ἐν μέσσοι τῶν Ἐλικωνιάδων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Ηερόδοτος λεγόμενα πόνος θ' ἅμα ἐνέα Μουσῶν
Κλέμμα ὃ Μουσῶν καλλιόν ἀμμε λέξαν.
Εἰ δέκα δ' ἠὲ γεγραφώς, δεκάτις ὡς ἀνέπλασε Μουσῶν,
Ὀφρα μὴ ἡ δεκάτη βίβλος ἀμμοσός εἴη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ.

Ἐστ' ἄρα, ἔστιν Ἰαίλιγυρὴ δ' ἀλεκτρος ἀπασῶν
Ἐξοχα, καὶ μαλακοὺς ἔξαφειῖσα θεοῖς
Ἀλλὰ γὰρ ὅσον Ἰαίλιπασῶν παρεφερέσθη ἔστι,
Τόσον Ἰαζόντων Ἡερόδοτος παρεφέρει.

ALIA EIVSDEM H. STEPHANI EPI-
GRAMMATA, PARTIM GRÆCA, PARTIM LATINA, QUÆ
iis qui HERODOTVM accusant fabulositatis, respondent: è qui-
bus primum quod incipit Ἀφρων ομισίμους ἡίς, quum
id supra iam pag. 34. habueris.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΗΕΡΟΔΟΤΟΝ

ὡς ἀπ' αὐτῶν.

Θαύματα πολλὰ λέγων, δοκέω πολλοῖσιν ἀπίστος,
Σοὶ δ' ἀπίστος ἔη ὅς με ἀπίστον ἔρξ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ

ὡς ἀπ' αὐτῶν.

Μυθικὴ ἰστορίη φησιν ἔχει τῶνδε καλέωμι.
Φεῦ πόσον ἰοβόλον ὀσῶμα τῶν φησιν ἔχει.
Ἀλλὰ γράφει τῶνδε πολλοὶ μὲ λέγουσι καὶ ἄλλοι.
Ἡ τῶνδε γράφει, μυθικὰ ἔστι γράφει,
Ἰστοικοὶ πολέες τῶνδε γράφοισι καὶ ἄλλοι,
Καὶ τῶνδε ἔλέγετο μυθικὴ ἰστορίη.
Ὅσ' ἐπίοις τῶνδε δοκεῖ, δοκεῖ ἔπειτα πᾶσι.
Καὶ τῶνδε ἀπίστα δοκεῖ σήμερον, αὐεῖον ἔ.
Ἡ ἐμὴ ἰστορίη, τῶνδε γράφει, καλέωμι
Ἡ τῶνδε γράφει, μὴ δ' ὃ μυθολογῶς

12

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ, ΩΣ

ἀπ' αὐτῶν.

Ἐκλυον εἰν αἰδέω ὅτι πολλοὶ πολλὰκι αἰδρες
 Ἰσοεῖης κατ' ἐμῆς πολλὰ κεινηθῶρον.
 Πλούταρχος, Βοιωτὸς αἰὴρ, πρῶτος ἀπάντων,
 Καὶ κεινήτης ἐμῶ φησὶ Ἰσοεῖκόν.
 Ἄλλ' εἰκ' εἰν αἰδέω παρρησίη ὅτι μοι οἴκω,
 Ἡδὸς ὁ δὴνης, κ' ἐκεινήτης ἐμοί.

SEQVNTVR LATINA, IN EIVSDEM
 HERODOTI PERSONA SCRIPTA.

I.

MENDACEM historicum quonam me teste probabis,
 Qui nostros libros non reuerenter habes?
 Dicere non satis est, Nimis hac mihi mira videntur.
 Mira nimis seclis haud ea visa suis.
 Illa hoc in seclum secla ut reuocentur oportet,
 Si mendacem aliquo teste probare voles.
 Non reuocare potes? peto tantum quod potes, ut non
 Ne, qua visa mihi, visa negare velis.

II.

Quisquis is est, vel quisquis erit, quo iudice mendax
 Dicar, vel nimium vel nihil ille sapit.
 Nil sapit, hoc vulgo qui dicere credulus audet,
 Atque leui fama pondus inesse putat:
 At si quis lectis hoc ausit dicere musis,
 Quum sapit has ultra, plus satis ille sapit.

III.

Quod mihi narranti non credis, fabula dici
 Protinus hoc dignum est, linide, iudice te.
 Quod quis non credit, si sic vocitare licebit,
 Historicos multos fama sinistra manet.
 Credulus haud volo sis, incredulus & volo non sis:
 Hic volo tu discas posse tenere modum.

ΗΡΟΔΟΤ.